

Ἀγαπητέ μου Σκόκε,

Τόσαις φοραῖς ἕως τώρα μοῦ ἔγραψες καὶ μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ στείλω μιὰ σελίδα, δύο στίχους, ἓνα τίποτε γιὰ τὸ ἡμερολόγιό σου, κ' ἐγὼ πάντοτε σοῦ ἔστελνα τὸ τελευταῖο ὡς προχειρότερο· ὄχι, πῶς τὸ ἤθελα! μὴ τὸ πιστέψῃς αὐτὸ ποτέ. Πάντοτε ἤθελα κάτι νὰ γράψω γιὰ τὸ ἀγαπημένο μου καὶ λαμπρὸ Ἡμερολόγιό σου ἀλλὰ πάντα μοῦ ἔλειπε τὸ κέφι σὰν τὸ ἀποφάσιζα· ἔχω τόσαις ἐντυπώσεις μαζωμέναις ἐδῶ στὴν καινούργια καὶ ἀσυμβίβαστη μὲ τὸν χαρακτῆρά μου ζωὴ ποῦ κάνω, ποῦ ἂν καθήσω καμμιά φορὰ κι' ἀρχινήσω νὰ τῆς ἀραδιάζω στὸ χαρτὶ θὰ στείλω στὸν διάβολο καὶ θερμόμετρα καὶ παθολογίας καὶ κλύσματα καὶ θὰ πιάσω πάλι τὴν παληά μου τέχνη... κόσκινο· αὐτὴ ἡ τρομάρα μὲ κρατάει καὶ μακάρι νὰ μὲ κρατᾶ ἕως τὸ τέλος.

Θὰ μοῦ πῆς πῶς σήμερα τ' ἀποφάσισα καὶ κάθησα καὶ σοῦ ἔγραψα αὐτὸ ποῦ σοῦ στέλω· εἶν' ἐντύπωσι σημερινή, ἀληθεστάτη καὶ δὲν βάστηξα· συγκίνησι τέτοια λίγαις φοραῖς αἰσθάνθηκα στὸν βίο μου· κάθησα καὶ τὴν ἔγραψα καθὼς τὴν αἰσθάνθηκα, στὴν στιγμή ποῦ γύρισα στὸ σπῆτι, κατακομμένος ἀπ' τὸν δρόμο κι' ἀπὸ τὴν συγκίνησι, καὶ σοῦ τὴν στέλνω ἀκτένιστη κι' ἀπεριποίητη, γιὰ τὴν ἔγραψα ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινησεως, καθὼς λένε οἱ λογιώτατοι.

Δὲν εἶνε σωστὴ ἐξομολόγησι αὐτὴ, πνευματικέ μου;

Σὲ φιλῶ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ἰατρός

ΟΙ ΧΑΡΟΚΥΝΗΓΟΙ

ΕΙΚΩΝ

Κάμα φοβερό καὶ κOURνιαχτὸς ἀπαίσιος σκεπάζουν πέρα ὡς πέρα τὸν ἀπέραντο κάμπο· ἡ μαύρη γῆ τρεῖς μῆνες τώρα διψασμένη καὶ κατάξερη, βράζει ναί, βράζει ἀπὸ τὸ ἑλιοπύρι τὸ φαρμακερὸ κι' ὁ ἄγριος λίβας μὴ βρίσκοντας μπροστά του δενδρὰ νὰ ξερριζώσῃ σηκώνει τὸν κατάθερμο κOURνιαχτὸ ψηλὰ σὲ σύγνεφα βαρεῖα καὶ καταμέλανα.

Ἄλωνάρης μῆνας εἶνε καὶ καταμεσήμερο· ψυχὴ δὲ φαί-